

Na zemi roste tolik kytek, že se až začínám bát,
je jaro a můj drzej skřítek, šeptá mi: „Pojď si hrát!“
Chlazená Plzeň, dva tři rummy, už sedá na lep,
vůně vlasů a růž ze rtů mi vychyluje tep.

Na louce tolik pampelišek, chci všechny nejlíp hned
a pak se s nima z velkejch výšek koukat na širej svět.
A jednu schovat před druhou a všechny je mít rád,
jenže, ty šmejde, to přece nejde, na co si to chceš hrát?

Až ti ladný tanečnice uzavřou svý klíny,
nakopou tě do zadnice tvoje vlastní stíny.
Koho budeš zajímat plešatej a tlustej,
pozdě bude rozjímat, že jsi bejval hustej.
Vím, jseš svůj, ale taky trochu hnůj,
zatím tě maj' rádi, ale to si pamatuj:
Každej rub, bohužel, má taky líc
a ten kdo bere všechno, nezbude mu nic.

Na zemi roste už jen plevel
a já jsem dolítal.
Zbejvá už jenom jeden level,
ďábel aby to spral.
Stojí tam poslední růže planá,
kolem ní trubců roj,
zamilovaná, ale zaminovaná,
bude to, chlapče, boj.

Neúnavný tanečníci skenujou jí džíny,
vypadají uličníci jako tvoje stíny,
jeden trochu plešatej, druhéj zase tlustej,
kdo je tady upjatej a kdo je tady hustej?

Jseš přece svůj, tak taktizuj,
vypij si tu polívčičku, pěkně mašíruj!
Každej líc jednou vybledne
a ten kdo bere víc, tvrdě dosedne.